

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/221/2015
Identifikačné číslo spisu:	7710217073
Dátum vydania rozhodnutia:	06.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7710217073.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. X. N., bývajúceho v S., zastúpeného JUDr. Bartolomejom Kaščákom, advokátom so sídlom vo Vranove nad Topľou, M. R. Štefánika č. 171, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej JUDr. Ladislava Kováča, PhD., súdneho exekútora so sídlom exekútorského úradu v Košiciach, Južná trieda č. 93, zastúpeného JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátom so sídlom v Košiciach, Fejova č. 4, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10 C 171/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. apríla 2014 sp. zn. 11 Co 48/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Žalobca sa v konaní domáhal náhrady škody, ktorú mu podľa jeho názoru spôsobil súdny exekútor JUDr. Ladislav Kováč, PhD. pri výkone svojej činnosti v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10 Er 121/2004. Uviedol, že na základe návrhu oprávnenej Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s. tento exekútor vykonal exekúciu proti povinnému LIMOS, s.r.o. na základe dražobnej vyhlášky. V rámci tejto exekúcie prihlásil 10. júna 2004 svoje pohľadávky voči povinnému v celkovej výške 3 048 774 Sk, pričom uplatnená suma pozostávala zo sumy 2 268 552 Sk titulom pôžičky poskytnutej povinnému zabezpečenej záložným právom, ďalej zo sumy 441 750 Sk titulom pôžičky poskytnutej povinnému nezabezpečenej záložným právom, zo sumy 68 442 Sk titulom nevyplatennej mzdy a zo sumy 270 000 Sk titulom vkladu spoločníka. Súdny exekútor po dražobnom odpredaji majetku povinného vyhotovil dve zápisnice o rozvrhu výťažku dražby nehnuteľnosti. V zmysle prvej zápisnice zo 16. septembra 2005 mu nepriznal a ani nevyplatil zmluvný úrok zo sumy zabezpečenej záložným právom, čo zo sumy 1 333 816 Sk vo výške 20 % ročne za dobu od 5. augusta 2002 do 5. augusta 2005 predstavovalo 800 289 Sk. Podobne v zmysle druhej zápisnice o rozvrhu výťažku z 28. apríla 2006 mu nepriznal dohodnutý úrok zo sumy 884 735,30 Sk vo výške 25 % ročne za dobu od 16. januára 2003 do 16. januára 2006, čo predstavuje sumu 503 841 Sk. Naproti tomu na jeho úkor si

exekútor vyúčtoval trovy exekúcie v prípade prvého rozvrhu výťažku vo výške 951 686,80 Sk a v prípade druhého rozvrhu sumu 315 066,30 Sk, čím prekročil predpokladané trovy exekúcie (29 015 Sk o 1 266 753,10 Sk). Táto suma bola takto vylúčená z rozdelenia podstaty v neprospech žalobcu. Ďalšie pochybenie exekútora podľa žalobcu spočívalo v tom, že priznal súdnemu exekútorovi JUDr. Máriovi Mičákovi 268 838,30 Sk na prihlásený nárok pre DRUKOS, s.r.o., a to napriek tomu, že na základe návrhu oprávnenej z 22. októbra 2004 bola exekúcia zastavená a uznesením Okresného súdu Michalovce z 23. septembra 2005 č.k. 14 Er 3106/2001 bola priznaná odmena 8 500 Sk. Okresný súd Michalovce vydal 23. decembra 2005 uznesenie č.k. 10 Er 121/2004, ktorým rozvrh výťažku schválil a ďalším uznesením z 13. júna 2006 nevyhovel jeho námietkam s odôvodnením, že sú oneskorene podané, čo však nezodpovedalo pravde. Žalobca vzhľadom na to podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky podnet na mimoriadne dovolanie. Mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyhovel. Nesprávny a nezákonný postup Okresného súdu Michalovce je tak preukázaný rozsudkom najvyššieho súdu z 31 júla 2008 sp. zn. 4 MCdo 17/2006, 4 MCdo 18/2006, ktorým boli zrušené uznesenia Okresného súdu Michalovce. Okresný súd Michalovce následne uviedol, že napriek zrušujúcemu rozsudku najvyššieho súdu sa ním nebude (v exekučnom konaní) zaoberať, lebo v exekučnom konaní nie je možné navrátenie do pôvodného stavu. So zreteľom na to súd odkázal žalobcu ako záložného veriteľa, aby si svoje nároky uplatnil v občianskom súdnom konaní o náhradu škody. Na základe týchto skutočností žalobca svoj nárok právne odôvodnil ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), podľa ktorého sa za nesprávny úradný postup považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Žalobca listom z 19. decembra 2009 požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku, na ktorý však nedostal žiadnu odpoveď.

Žalovaná s návrhom nesúhlasila s odôvodnením, že žalobca nepreukázal, že do dražieb u súdneho exekútora prihlásil svoju pohľadávku spolu s príslušenstvom, ktoré mali tvoriť úroky z poskytnutých pôžičiek povinnému. Poukazovala na to, že žalobca bol rozvrhmi výťažkov z dražieb nehnuteľností podľa zápisnic uspokojený v skupine pohľadávok podľa § 157 ods. 1 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), vo výške 100 % istiny, preto mu nemohla vzniknúť škoda.

Vedľajší účastník tiež neuznal žalobou uplatnený nárok a navrhol žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 19. decembra 2012 č.k. 11 Co 48/2013 žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania a po zohľadnení zákonných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je opodstatnený ani z dôvodu nezákonného rozhodnutia, ani z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci. Konštatoval, že pri uplatnení nároku z nezákonného rozhodnutia je potrebné, aby boli splnené tieto podmienky: vydanie nezákonného rozhodnutia, vznik škody, príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody a zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Ak chýba čo i len jedna podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že v rámci rozvrhu výťažku nebolo uspokojené jeho právo na úhradu úrokov zo zmlúv o pôžičkách, a nepriznanie týchto úrokov mu spôsobilo škodu vo výške 43 289,18 €, došlo k tomu z dôvodu, že vzhľadom na nesprávne určenie výšky trov súdneho exekútora sa zmenšila rozdeľovaná podstata. Je pravda, že rozvrh výťažku vykonal súdny exekútor tak, ako to uvádzal žalobca, rozvrh výťažku však podliehal schváleniu súdom. Súčasťou schválenia sú aj trovy exekúcie. Súd o schválení rozvrhu výťažku vydáva rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie. Ak teda trovy exekúcie neboli vypočítané správne, zúčastnené osoby mali možnosť dosiahnuť nápravu. Výsledkom činnosti súdneho exekútora bolo vydanie súdneho rozhodnutia, ktoré oba rozvrhy výťažkov (z dražby konanej 11. júla 2005 a 16. novembra 2005) schválilo. Z exekučného spisu súd prvého stupňa zistil, že žalobca

proti uzneseniu o rozvrhu výťažku z dražby konanej 16. novembra 2005 nepodal opravný prostriedok, v dôsledku čoho uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Pritom z § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že nárok na náhradu škody má iba poškodený, ktorý proti nezákonnému rozhodnutiu podal riadny opravný prostriedok. V danom prípade nie je teda splnená zákonná podmienka na priznanie náhrady škody - zrušenie nezákonného rozhodnutia a ani podmienka podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o schválení rozvrhu výťažku. Pokiaľ ide o rozvrh z dražby konanej 11. júla 2005, najvyšší súd zrušil uznesenie o schválení rozvrhu výťažku, vo veci však bolo vydané nové rozhodnutie, ktoré rozvrh výťažku schválilo; toto rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené a nadobudlo právoplatnosť. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo však zrušené. Ako vyplýva zo spisu aj z vyjadrenia žalobcu, žalobca nevyužil svoje právo podať mimoriadny opravný prostriedok. Pokiaľ namieta, že pri náhrade škody postupoval podľa pokynov prvostupňového a odvolacieho súdu, ktoré konštatovali, že v exekučnom konaní nie je možné navrátenie do predošlého stavu (§ 61 Exekučného poriadku), a teda ani vykonať nové rozvrhové pojednávanie, prvostupňový súd uviedol, že pre uplatnenie práva na náhradu škody voči štátu je potrebné vždy postupovať tak, ako to vyžaduje zákon č. 514/2003 Z.z., to znamená bez ohľadu na dôvody uvedené v rozhodnutiach orgánov verejnej moci. Tieto dôvody sú pri posudzovaní splnenia podmienok vyplývajúcich zo zákona č. 514/2003 Z.z. irelevantné. V prípade rozvrhov výťažkov, z ktorých mala žalobcovi vzniknúť škoda, nebola splnená jedna zo zásadných podmienok stanovených týmto zákonom - ani jedno uznesenie o schválení rozvrhu výťažku nebolo zrušené. V ďalšom súd prvého stupňa uviedol, že zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje, čo treba rozumieť pod nesprávnym úradným postupom, súdna prax sa však ustálila na názore, že nesprávnym úradným postupom je porušenie povinností orgánov verejnej moci pri ich činnosti, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov, a porušenie povinností je v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Môže ísť o činnosť, ktorej výsledkom nie je rozhodnutie príslušného orgánu, ale môže ísť aj o činnosť, ktorá súvisela s vydaním rozhodnutia príslušného orgánu. O nesprávny úradný postup však nemôže ísť v prípadoch, ak výsledkom postupu orgánu verejnej moci je vydanie rozhodnutia. O taký prípad ide aj v prejednávanej veci. Výsledkom postupu exekútora, ktorý namieta žalobca, boli rozhodnutia exekučného súdu o schválení rozvrhu výťažku, voči ktorým mal žalobca možnosť podať riadne i mimoriadne opravné prostriedky. Vedľajší účastník vzniesol z opatrnosti aj námietku premĺčania s odôvodnením, že podľa ustanovenia § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. treba uplatniť nárok na náhradu škody v lehote troch rokov odo dňa, keď sa poškodená osoba dozvedela o tom, že jej z nesprávneho úradného postupu vznikla škoda. Vedľajší účastník poukázal na žalobcom predkladané námietky, v ktorých sa sám vyjadril, že už vtedy vedel, že postup súdneho exekútora v exekučnom konaní nebol správny. To znamená, že od 16. mája 2006 mu začala plynúť trojročná lehota na uplatnenie práva na náhradu škody, ktorá uplynula 16. mája 2009. Žalobca uplatnil nárok na náhradu škody listom v januári 2010, ktorý adresoval Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Svoj nárok teda uplatnil po uplynutí premĺčacej doby. Súd prvého stupňa k tomu poznamenal, že pre plynutie premĺčacej doby je podstatné, či je nárok na náhradu škody uplatnený z nesprávneho úradného postupu, alebo z nezákonného rozhodnutia. V prípade nesprávneho úradného postupu začína plynúť premĺčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o vzniku škody. Tu je potrebné prisvedčiť vedľajšiemu účastníkovi, že o „nesprávnom úradnom postupe“ žalobca vedel už 16. mája 2006, keď podával námietky voči rozvrhu výťažku a že od tohto dňa začala plynúť premĺčacia doba, ktorá uplynula 16. mája 2009. Žalobca nárok u žalovanej uplatnil až v januári 2010, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby. V prípade nezákonného rozhodnutia začína premĺčacia doba plynúť od doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené. Súd prisvedčil žalobcovi, že nemôže plynúť premĺčacia doba v čase, keď sa o nárokoch poškodenej osoby vedie konanie, ktoré nie je ukončené. V prípade nároku uplatneného žalobcom ide o nárok z nezákonného rozhodnutia. V tomto prípade nemožno hovoriť ani o plynutí premĺčacej doby, lebo dotknuté rozhodnutia neboli zrušené; premĺčacia doba teda ani nezačala plynúť. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa uzavrel, že žalobu zamietol preto, lebo neboli splnené predpoklady na uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok napadol žalobca odvolaním s tým, že v konaní došlo k viacerým procesným vadám, prvostupňový súd rozhodol bez dostatočného zistenia rozhodujúcich skutkových okolností a vec nesprávne právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/ a f/ O.s.p.).

Žalovaná a vedľajší účastník sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 30. apríla 2014 sp. zn. 11 Co 48/2013 napadnutý rozsudok potvrdil. V odôvodnení citoval § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. a uviedol, že bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a za postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, a preto ho treba potvrdiť (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, správnosť ktorých konštatoval, a tiež s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Poukázal na to, že žalobca na odôvodnenie svojho odvolania označil odvolacie dôvody uvedené v § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/ a f/ O.s.p., odvolací súd ale po preskúmaní rozsudku dospel k záveru, že ani jeden z nich nie je daný. Uviedol, že žaloba bola súdu doručená 10. decembra 2012 a vec bola náhodným výberom pridelená sudcovi JUDr. Zdenkovi Švárnemu, ktorý po vstupe vedľajšieho účastníka do konania oznámil predsedovi súdu, že s JUDr. Ladislavom Kováč, PhD. je dlhoročný priateľ a mohli by vzniknúť pochybnosti o jeho nezáujatosti. Predseda súdu tento dôvod považoval za relevantný, preto vec bola v súlade so zákonom pridelená náhodným výberom sudkyňi Mgr. Agáte Štefanovičovej. Podľa zápisnice o pojednávaní z 28. novembra 2012 (č.l. 146 až 150 spisu) žalovaná a vedľajší účastník poukazovali na skutočnosti, ktoré už predtým boli obsiahnuté v ich písomných vyjadreniach, s ktorými žalobca bol oboznámený a vyjadrovali sa k právnej stránke uplatneného nároku. Z obsahu ich prednesov nevyplýva, že by uvádzali také skutočnosti (nové), ktoré by žalobcovi neboli známe, a preto pokiaľ súd prvého stupňa nevyhovел návrhu žalobcu na „poskytnutie krátkej lehoty na právne vyhodnotenie tvrdeného skutkového stavu“, nedošlo zo strany súdu k procesnému pochybeniu. Na tomto pojednávaní boli sudkyňou účastníci na oboch procesných stranách poučení v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. Podľa zápisnice o priebehu konania zástupca žalobcu nemal žiadne návrhy na ďalšie dokazovanie, nežiadal ho doplniť a k vykonanému dokazovaniu ani k právnej stránke veci ani v rámci tzv. záverečnej reči nemal čo dodať. Uznesením súdu bolo dokazovanie ukončené a pojednávanie odročené na vyhlásenie rozsudku. Podanie z 30. novembra 2012, na ktoré poukázal v odvolaní, bolo vyhotovené až po prvostupňovom pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 28. novembra 2012 a na ktorom bolo dokazovanie vyhlásené za ukončené. So zreteľom na tieto súvislosti súd nemohol prihliadať na návrh žalobcu, aby bol ustanovený znalec na správny výpočet výšky požadovanej náhrady škody. Navyše, žalobca ustanovenie znalca navrhoval iba v prípade pochybností o výške ním požadovanej škody. Z týchto dôvodov nebolo potrebné, aby sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s uvedeným návrhom žalobcu vyporiadal. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napríklad preto, lebo ho nepovažoval za významný pre vec). Sama okolnosť, že súd nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý odvolaním uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa. Žalobca vo svojom odvolaní nekonkretizoval, ktorý dôkaz ním navrhnutý v konaní mal súd prvého stupňa vykonať, avšak ho nevykonali; už preto nemôže byť daný odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne. Musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Uvedený odvolací dôvod nie je v prejednávanej veci daný, lebo súd prvého stupňa vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Prvostupňový súd neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov

vyplývala alebo vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov a nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená, že zo skutkového zistenia vyvodzuje, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). Ani tento odvolací dôvod nebol zistený, lebo súd prvého stupňa na správne zistený skutkový stav aplikoval správne právne predpisy a správne ich aj vyložil. V rámci tohto odvolacieho dôvodu žalobca v odvolaní nijako nespochybnil súdom prvého stupňa aplikované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. Jeho odvolacie námietky sú totožné s jeho skoršou argumentáciou, s ktorou sa už náležite vyrovnal súd prvého stupňa. Zo všetkých uvedených dôvodov vecne správne rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodol s odôvodnením, že účastníci nepodali návrh na jej priznanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom zopakoval jednak dôvody žaloby, jednak podstatu priebehu konania na prvostupňovom a odvolacom súdu. Podal vysvetlenie dôvodov, so zreteľom na ktoré dospel k presvedčeniu, že postup súdneho exekútora nebol správny a postup a rozhodnutie exekučného súdu treba považovať za príčinu jeho majetkovej ujmy, za ktorú zodpovedá štát. Osobitne poukázal na skutočnosti, so zreteľom na ktoré bolo vyhovené jeho podnetu na mimoriadne dovolanie, resp. s prihliadnutím na ktoré najvyšší súd rozhodnutím sp. zn. 4 MCdo 17/2006, 4 MCdo 18/2006 vyhovel opodstatnene podanému mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky a ním napadnuté rozhodnutia exekučného súdu zrušil a vec mu vrátil tomuto súdu na ďalšie (exekučné) konanie. V prejednávanej veci súdy tieto okolnosti dostatočne nezohľadnili, rozhodnutia založili na celkom neopodstatnenom závere, že nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi postupom a rozhodnutím exekučného súdu (a súdneho exekútora) a jeho majetkovou ujmov, pričom sa ničím nevyrovnali s dôvodmi rozhodnutia najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní a jeho argumentáciou o tom, že súdny exekútor nezákonne navýšil na jeho úkor svoju odmenu. Keď na súde prvého stupňa vstúpil do konania vedľajší účastník, vyšlo najavo, že má blízky priateľský vzťah so sudcom, ktorý konal a rozhodoval v exekučnom konaní. Odvolací súd tejto skutočnosti nepripísal žiadny význam, i keď ide o mimoriadne závažné pochybenie exekučného súdu a zjavný dôkaz o zaujatom prístupe sudcu v prospech súdneho exekútora. Odvolací súd sa v prejednávanej veci v podstate obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia a odôvodnenia prvostupňového súdu, ktorý sa mnohým podstatným okolnostiam vyhol bez toho, aby ich posúdil a primerane odôvodnil. Podľa jeho názoru došlo v konaní k procesným vadám uvedeným v § 237 písm. f/ a g/ O.s.p., na prípad sa vzťahuje § 238 ods. 2 O.s.p. a dovolanie je opodstatnené z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť spolu s ním potvrdeným rozsudkom a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná a vedľajší účastník sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné

rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane. Porušenie princípov spravodlivého procesu totiž spočíva „v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z roku 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajné výnimky z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad.

Konštatovanie v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 617/2012, podľa ktorého „už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku opodstatňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom“, je plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

2. Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

2.1. Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2

O.s.p.), a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, lebo po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo b/ ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale taký potvrdzujúci rozsudok, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Dovolací súd v tejto právnej veci dosiaľ nerozhodoval (rozhoduje o prvom dovolaní podanom v tejto právnej veci), preto ani nezaujal právny názor, ktorým by bol odvolací súd viazaný (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť dovolania žalobcu preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

2.2. Osobitne je potrebné podať vysvetlenie k argumentácii žalobcu, že jeho dovolanie je prípustné v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p.

Predmetné ustanovenie zakladá prípustnosť dovolania vtedy, keď dovolací súd už rozhodol „v tejto veci“, odvolací súd sa ale neriadil záväzným právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu a od tohto názoru sa bez opodstatnenia odchyľil. Formulácii „v tejto veci“, ktorú zákonodarca zvolil v § 238 ods. 2 O.s.p., zodpovedá výklad, v zmysle ktorého „touto vecou“ je práve prejednávana vec (prípady). To znamená, že „touto vecou“ sa myslí konkrétne daný (aktuálne v dovolacom konaní preskúmaný) prípad, spor alebo kauza, teda nie vo všeobecnom zmysle určitá právna problematika, záležitosť (i keby išlo o toho istého účastníka konania) alebo otázka, ktorá bola riešená v inom konaní a pred inými súdmi. Aj keby najvyšší súd prípadne v niektorom inom konaní [odlišnom od konania v preskúmanej veci (t.j. odlišnom od konania, v ktorom má posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p.)], čo aj na skutkovo a právne obdobnom základe zaujal právne závery, nejde o právne závery vyslovené „v tejto veci“ tak, ako to má na mysli § 238 ods. 2 O.s.p.

V danom prípade je „touto vecou“ konanie o náhradu škody. Zo spisu vyplýva, že súd prvého stupňa vydal v tomto konaní (o náhradu škody) len jeden rozsudok; len jeden rozsudok vydal tiež odvolací súd. Dovolací súd „v tejto veci“, v ktorej bolo podané jediné dovolanie, dosiaľ nerozhodoval, preto ani nemohol vysloviť právne závery, ktoré by boli pre odvolací súd záväzné - viď § 238 ods. 2 a § 243d ods. 1 O.s.p.

„Touto vecou“ (v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p.) teda nie je exekučná vec, v ktorej najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky zrušil rozhodnutia exekučného súdu. Najvyšší súd ako súd rozhodujúci v exekučnej veci prijal v rozhodnutí z 31. júla 2008 sp. zn. 4 MCdo 17/2006, 4 MCdo 18/2006 právny názor záväzný pre exekučné konanie vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10 Er 121/2004. Nielen z hľadiska vecného, ale tiež časového teda v žiadnom prípade najvyšší súd nezaujal (nemohol zaujať) v rozhodnutí zrušujúcom rozhodnutia exekučného súdu právny názor záväzný v „tejto veci“ (konanie v ktorej začalo podaním žaloby z 25. novembra 2010).

3. Dovolanie žalobcu by v danom prípade bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odhala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je

významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolaateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

4. Dovolaateľ tvrdí, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

4.1. Podľa názoru dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu dostatočne nevysvetľuje dôvody rozhodnutia, resp. prečo neboli za významné považované ním uvádzané okolnosti.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

Pokiaľ žalobca zastáva názor, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) už dávnejšie považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Osobitne možno poukázať na nález sp. zn. III. ÚS 551/2012, v ktorom ústavný súd konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v

preskúmanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry EŠLP. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

V danom prípade odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, výsledky dokazovania, vysvetlil, čoho sa žalobca domáhal, čo uviedla žalovaná a vedľajší účastník, čím žalobca argumentoval v odvolacom konaní. Odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O.s.p. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd vzhľadom na to dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd v danom prípade podal zreteľné odôvodnenie svojich právnych náhľadov na to, čo (ktoré skutkové a právne okolnosti danej veci) považoval za významné pre svoje rozhodnutie. Primerane tiež odôvodnil, prečo nepovažoval niektoré argumenty žalobcu za dôvodné, resp. týkajúce sa relevantných okolností. Pokiaľ sa v odôvodnení výslovne nezmienil o časti ďalších dôvodov, ktoré boli - z pohľadu žalobcu - zásadné, treba opätovne pripomenúť, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/2004).

5. Dovolateľ namietá, že v konaní došlo k procesnej vade konania uvedenej v § 237 písm. g/ O.s.p.

Pri posudzovaní opodstatnenosti tejto námietky vychádzal najvyšší súd z toho, že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. posúdiť túto otázku samostatne (viď R 59/1997).

Najvyšší súd mal pri rozhodovaní na zreteli § 14 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti. Účelom tohto ustanovenia je prispieť k objektívnemu a nestrannému prejednávaniu veci, k nezáujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom.

Žalobca - vychádzajúc z obsahu jeho dovolania - netvrdí, že sudcovia, ktorí v danej veci konali a rozhodovali [sudkyňa súdu prvého stupňa (Mgr. Agáta Štefanovičová) a členovia odvolacieho senátu „11 Co“ Krajského súdu v Košiciach], mali vzťah k prejednávanej veci, k účastníkom konania alebo ich zástupcom. Procesnú vadu konania vyvodzuje z priateľského vzťahu vedľajšieho účastníka (súdneho exekútora) a JUDr. Zdenka Švárneho (sudcu súdu prvého stupňa), ktorý mal vo veci o náhradu škody pôvodne konať. Odvolací súd však už v napadnutom rozsudku náležite vysvetlil (viď štvrtý odsek na str. 7 rozsudku odvolacieho súdu), že bol zachovaný postup v zmysle § 15 ods. 1 O.s.p. a že JUDr. Zdenko Švárny v danej veci nekonal a nerozhodoval, lebo vec bola pridelená inému sudcovi.

Dovolací súd aj v tejto súvislosti pripomína, že v preskúmanom prípade ide o vec odlišnú od exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10 Er 121/2004 (viď tiež vyššie 2.2.) a že ak prípadne v predmetnej exekučnej veci bol daný dôvod pre vylúčenie sudcu z konania a rozhodovania, neznamená to, že by bol tento dôvod zároveň daný aj v prejednávanej veci o náhradu

škody.

6. Žalobca v dovolaní poukázal aj na § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Namieta teda zrejme, že v konaní došlo aj k „inej vade“ majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Za „inú vadu“ (v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. neuvedenú) sa spravidla považuje najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, a to tým, že súd vôbec nezistoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov (napríklad osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 129 O.s.p.), nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom na preukázanie rozhodujúcej skutočnosti, hoci súd následne dospel k záveru, že účastník neunesol dôkazné bremeno, odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, zohľadnenie skutočností, ktoré z dokazovania nevyplýnuli, opomenutie rozhodných skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo.

Za „inú procesnú vadu“, ako už bolo uvedené vyššie, považuje nielen dávnejšia judikatúra (R 111/1998), ale tiež stanovisko R 2/2016 medziiným aj nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia.

„Iná procesná vada“ je ale (len) relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorý môže byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

7. Žalobca odvolaciemu súdu vytkol, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Do tohto komplexu námietok možno zaradiť všetky kritické úvahy dovolateľa, v rámci ktorých vyjadruje nespokojnosť s tým, že odvolací súd dostatočne nezohľadnil všetky okolnosti, ktoré boli relevantné z hľadiska vzniku jeho nároku na náhradu škody voči štátu, rozhodnutie založil na nesprávnom závere o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi jeho škodou a postupom a rozhodovaním súdu (súdneho exekútora), za nepodstatnú považoval jeho argumentáciu o protizákonnom navýšení odmeny súdneho exekútora a nepripísal žiadny význam právnym záverom, ku ktorým dospel najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok vecnému posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

8. K predchádzajúcim bodom najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu obsiahnuté v jeho

uznesení sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

9. Vzhľadom na to, že prípustnosť žalobcovho dovolania nevyplýva z § 238 O.s.p., nepotvrdila sa opodstatnenosť jeho tvrdenia, že v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani ďalšie vady vymenované v ustanovení § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

10. V dovolacom konaní nebol žalobca procesne úspešný; najvyšší súd nepriznal procesne úspešným účastníkom dovolacieho konania (žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi) náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na jej priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.